

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

עלייה לקבר רחל

ביום שלישי, י"א במרחשוון, יחול יום פטירתה של רחל אמנו. המוני בית ישראל יעלו לפקוד את קברה לפני השבת ואחריה. מערך אוטובוסים מתוגבר פועל מבנייני האומה, מיום שני אחה"צ ועד יום שלישי בלילה.

מסירת בקשות

בעוד שלושה שבועות ייערך בניו יורק הכינוס העולמי של שלוחי הרבי מליובאוויטש ברחבי תבל, ובו ישתתפו גם מאות שלוחים מהארץ. השלוחים ישמחו להביא אל ציון הרבי מכתבי בקשה ותפילה מבני עירם וממכריהם.

שמונה פרקים

הרב יחזקאל סופר מגיש את שמונה פרקים מספר התניא - שיעורים מבוארים של הפרקים שבהם מוגשת 'הדרך הקצרה' של התניא. טל' 054-5681770.

שמחת השבת

הגב' לילך מקאניק הפיקה את התקליט לילך ושמחת השבת - שירי שבת לילדים. מובא בו עיבוד של ניגוני חב"ד עם מילים שמכניסות את הילדים לאווירת השבת (התקליט נועד לילדים ולאמהות). טל' 054-7132957.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארשבע אילת ניויורק

5:40	5:37	5:37	5:23	5:33	5:19
6:38	6:33	6:34	6:31	6:32	6:31

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלוחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000
טל' 073-2480711 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

האמונה מציבה גבולות ברורים

בקרב מאמינים יכולים להימצא גם עבריינים, אבל האמונה מעניקה לאדם יותר כוח לעמוד בפני פיתויים ומציבה לפניו גבולות איתנים יותר

"עין רואה ואזן שומעת". הבסיס למוסר אמיתי ויציב (צילומים: שאטרסטוק)

אשר מתפרסמת כותרת על אדם דתי שנתפס במעשה פלילי, נשמעת לעתים הטענה שזו הוכחה כי האמונה לא הופכת את האדם לישר יותר ולמוסרי יותר. ע"בדה: אדם דתי ומאמין עושה בכל-זאת מעשים בלתי-מוסריים.

עצם הפרסום המובלט של ידיעות כאלה מוכיח את ההפך. בעיתונות חל הכלל: "כלב נשך אדם - לא חדשה; אדם נשך כלב - חדשה". אירועים צפויים

לעמוד תמיד מול תאוותו הבווערת של האדם. אמת, אדם שחונך לערכי יושר והגינות, עשוי לשמור עליהם גם אם איננו מאמין; אבל ככל שיעמוד בפני פיתויים גדולים יותר וייקלע למצבים קשים יותר - יגדלו הסיכויים שיישבר וייכנע. שכן חינוך, הרגל או רצון סתמי 'להיות אדם ישר' - הם כוחות חלשים מדי אל מול פיתויים גדולים.

ריסון האגו

אברהם אבינו אומר בפרשתנו את המשפט: "רק אין יראת אלוקים במקום הזה - והרגוני". במקום שאין בו יראת שמים, אין גם עכבות מוסריות מפני ביצוע פשע. זה כוחה של האמונה, המציבה לפני האדם גבולות ברורים, שאינם נתונים לשיקול דעתו, אלא הם צו עליון בלתי-ניתן לערער.

באמונה יש עוד מרכיב חשוב הקשור למוסריות - ריסון האגו האישי. הבסיס של האמונה הוא ההתבטלות לפני רצון ה'. יהודי שמתחנך על ברכי האמונה יודע מראש להתייחס לרצונותיו ולמאווייו בעירבון מוגבל. אז אני רוצה; אז מתחשק לי. לא רצונותיי ותשוקותיי הם הקובעים מה נכון. הקובע הוא רצון ה'. אם הדבר נכון בעיני ה' - אעשהו, ואם לא - אבטל את רצוני מפני רצונו. האמונה מעניקה אפוא לערכים המוסריים תוקף ועוצמה, ולכן בכוחה דווקא אפשר לעמוד מול פיתויים קשים.

זוכים להבלטה פחותה מאירועים מפתיעים. אם דיווחים כאלה מקבלים הבלטה יתרה, הדבר מעיד שהם נתפסים כבלתי-שגרתיים. כי אכן ההנחה הבסיסית היא, שהאמונה אמורה לעשות את האדם הגון יותר.

לא בכותרות מזדמנות

בכלל, הניסיון לבנות תפיסות עולם על-פי כותרות מזדמנות שגוי מיסודו. אפשר בנקל לקבץ אוסף של דיווחים על בני-אדם שהקפידו על אורח חיים בריא ובכל-זאת מתו בגיל צעיר. וכי זה מוכיח שאין חשיבות לתזונה בריאה ולהימנעות מעישון? ברור שלא זו הדרך לבחון דברים. מידת התועלת של מדיניות נבחנת במחקר מעמיק, בסטטיסטיקה המקיפה ציבור גדול, ולא על-פי כותרות מזדמנות.

ברור שבקרב אנשים דתיים ומאמינים יכולים להימצא גם עבריינים. האמונה אינה נוטלת מן האדם את הבחירה החופשית. השאלה היא אם האמונה מעניקה לאדם יותר כוח לעמוד בפני פיתויים ומציבה לפניו גבולות איתנים יותר. התשובה חיובית בהחלט.

בלי האמונה, מה יכול לעצור בעד האדם מלעשות דבר העשוי לגרום לו הנאה? השכל - הוא ניתן להטיה, ואפשר למצוא צידוקים לכל דבר. המצפון - מה זה בכלל? הפחד מהמשטרה - זה כבר שיקול של רווח מול הפסד, או של סיכוי מול סיכון. כל השיקולים אלה אין בכוחם

הליכה של גוף ונשמה

אפילו לא שכר רוחני, אלא כדי לקיים את רצון ה'.

כאן אין מתעלמים מן הקשיים שיש במסע, ואכן יש בו חסרונות גשמיים. אלא שקבלת העול מבטלת את הנזק שבמסע, וגורמת שלמות הכול יהיה "ואעשך לגוי גדול" כפשוטו, בגשמיות. לשם כך נדרשה ברכה מיוחדת.

השלמה הדדית

שני הפירושים אינם סותרים אפוא זה את זה, אלא משלימים זה את זה. ההליכה הגשמית של אברהם (הפירוש הראשון) הביאה להליכתו הרוחנית (הפירוש השני) – להתעלות נשמתו, כפי שתורת החסידות מסבירה בעניין זה.

ובכיוון ההפוך, ההליכה הרוחנית של אברהם בקבלת עול (הפירוש השני) גרמה להיפוך התכונה השלילית שיש בהליכה הגשמית למציאות חיובית – "להנאתך ולטובתך", אף על-פי שהדבר הוא מעל לטבע, ועד למצב שהדברים באים לידי ביטוי ממשי בגשמיות.

(תורת מנחם, כרך כא, עמ' 213)

אמרת השבוע

כה יהיה זרעך

רבי אברהם יהושע השיל מאפטה, בעל 'אוהב ישראל', ביקש פעם אחת לקדש את הלבנה, אבל השמים היו מעוננים. נשא עיניו למרום ובתוך כך נתפזרו העננים והלבנה האירה. החסידים התחילו להתלחש כי ראו מופת במו עיניהם. הרגיש הרבי בדבר ואמר:

"אין כאן מופת. כך היה אצל אברהם אבינו, שהיה הוא קיים את כל התורה, ובכלל זה קידוש לבנה. פעם אחת לא היה יכול לקדשה, מפני שהשמים היו מעוננים, ואמר לו הקב"ה: 'הבט נא השמימה', ואז 'ספור הכוכבים', שייראו הכוכבים והלבנה.

"שאל אברהם: ומה יהיה בדורות הבאים כאשר ירצו לקדש את הלבנה ויהיה מעונן? ענה לו הקב"ה: 'כה יהיה זרעך' – כוח זה יהיה מסור גם לזרעך"...

פתגם חסידי

"לא תמיד הצדיק רוצה שהקב"ה ישפיע לו שפע של עושר, ולכן נאמר על אברהם שהוא 'כבד מאוד', כי היה קשה לו לקבל את העושר הרב שהקב"ה הרעיוף עליו" (נועם אלימלך)

של 'גוף' ו'נשמה'. הליכתו של אברהם הייתה צעידה פיזית, ובמקביל העתקה רוחנית מרוממת הקשורה לעולמות הרוחניים.

שני פירושי רש"י מדברים בשתי השפות: הפירוש הראשון מדבר על 'לך-לך' במובן הגשמי. מדוע נזקק הקב"ה 'לשכנע' את אברהם לצאת למסע, בנימוק שזה יהיה "להנאתך ולטובתך"? וכי לא היה די בהורות לו ללכת ואברהם היה מציית? אלא שפירוש זה מתייחס להליכה בפן הגשמי. זה ציווי 'לגופו' של אברהם לצאת למסע, וההבטחה "להנאתך ולטובתך" מכוונת לזווית הזאת. ומאחר שמדובר באברהם אבינו, שגופו מזוכך, הרי הנאותיו הגשמיות הן שבניו יהיו "גוי גדול".

למרות החסרונות

הפירוש השני מדבר על הצד הרוחני שבציווי "לך-לך", הקשור לנשמתו של אברהם. ברובד הזה, כשנשמת אברהם מתבקשת לצאת לשליחות רוחנית, היא נענית לציווי בלי להתחשב בהשפעותיה השליליות של ההליכה. אברהם עשה זאת בקבלת עול, לא בעבור שכר,

בציווי לאברהם אבינו אומר הקב"ה: "לְךָ לְךָ". מדוע לא הסתפק ב"לך" בלבד? מסביר רש"י: "לך" הכוונה "להנאתך ולטובתך". ההנאה והטובה שיתקבלו מההליכה הן "וְאָעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל, וְאֶבְרָכְךָ, וְאֶגְדָּלְךָ שְׁמֶךָ, וְהָיָה בְרָכָה".

מכאן נראה שההליכה היא להנאתו ולטובתו של אברהם, אך בהמשך מפרש רש"י את המילים "ואעשך לגוי גדול" במשמעות הפוכה: "לפי שהדרך גורמת לשלושה דברים, ממעטת פריה ורביה, וממעטת את הממון, וממעטת את השם; לכך הוזקק לשלוש ברכות הללו, שהבטיחו על הבנים ועל הממון ועל השם". הרי שההליכה איננה מביאה טובה והנאה אלא להפך, ונדרשת ברכה מיוחדת כדי שבכל זאת העניינים האלה לא ייפגעו. האם שני הפירושים סותרים זה את זה?

שתי שפות

סיפורי התורה על האבות נושאים בתוכם שני צדדים: ההיבט הפשוט, שהרי אין מקרא יוצא מידי פשוט, ומשמעות רוחנית התואמת את דרגתם הנעלית של האבות. אלה מרכיבים

מן המעיין

ישראל והכוכבים | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

הגודל האמיתי

"הבט נא השמימה וספור הכוכבים, אם תוכל לספור אותם, ויאמר לו כה יהיה זרעך" (בראשית טוה). רק למטה הכוכבים נראים קטנים, אבל למעלה הם גדולים מאוד. כך ישראל – בארץ הם לפעמים נראים קטנים ושפלים, אבל למעלה, בשמים, הם חשובים וגדולים מאוד.

(רבי חיים מצאנז)

היקום בידו

הקב"ה נתן לאברהם את כל העולמות, שינהיגם וידריךכם כרצונו. זהו שנאמר "הבט נא השמימה וספור", מלשון "לבנת הספיר" – האר את צבא השמים.

(רבי ברוך ממז"בז')

למעלה מהטבע

"הוציאו מחללו של עולם והגביהו למעלה מן הכוכבים" (רש"י). אברהם אבינו הועלה "למעלה מן הכוכבים", מעל דרך הטבע, והקב"ה הראה לו כי "כה יהיה זרעך" – אף קיומם של בניך יהיה למעלה ומחוץ לדרך הטבע.

(שפת אמת)

צא מהאיצטגנינות

"ויוצא אותו החוצה" (בראשית טוה). אמר לפניו: ריבוננו של עולם, הסתכלתי באיצטגנינות שלי,

ואיני ראוי להוליד בן. אמר לו: צא מאיצטגנינות שלך, שאין מזל לישראל.

(שבת קנו)

אין – המזל של ישראל

ה'מזל' של ישראל אינו כ'מזל' של אומות העולם. ה'מזל' של אומות העולם הוא שבעים השרים והכוכבים, שחלק ה' להם, ואילו ישראל אינם נתונים לשליטת המזלות, ומזלם הוא בחינת 'אין', שלמעלה מהשתלשלות. זהו "אין מזל לישראל" – בחינת 'אין', הוא המזל של ישראל.

(לקוטי תורה)

יום יבוא ויאירו

הקב"ה אמר לאברהם שלא לעולם יהיו ישראל כעפר הארץ. יבוא יום שבו הם יועלו מעומק השפל אל רום המעלה, ויאירו ככוכבי השמים ממעל.

(הדעה והדיבור)

אור בלילה

הכוכבים מאירים רק בלילה. אף אור היהדות עולה ומאיר במיוחד באותם רגעים שאדם מישראל מתחיל לחוש את חשכת הגלות במלואה. ראיתי זאת כמו עיני בעת גירוש ספרד, כשאצל הפחותים שביהודים הקיץ והאיר אורו של ישראל.

(אברבנאל)

נקר מול השקיעה

"רק זה חסר לנו עכשיו", נפלטה הקריאה מפי המוהל הנתנייתי הרב אברהם סילם, כאשר מכוניתו החלה לקרטע בהגיעו לצומת השרון.

זה היה בשנת תשס"ג. באותו יום זכה להכניס ארבעה תינוקות בכריתו של אברהם אבינו. כעת היה בדרכו לברית החמישית, בבית הכנסת 'אליהו הנביא' בקריית נורדאו.

סילם, דור שלישי למוהלים מומחים, מוכר כמוהל בעל מוניטין ולצד זה מוזיקאי ומלחין, שהפיק כמה תקליטורים פרי יצירתו. הוא מיטיב לשלב בין שני עיסוקיו, ומוסיף לטקס ברית המילה נופך מוזיקלי חגיגי.

באותו יום חל עיכוב בברית הרביעית, וכשיצא ממנה כבר נטתה השמש לפאתי מערב. בעוד כרבע שעה תשקע וכבר לא יהיה אפשר לעשות את הברית. הוא ועוזרו נכנסו למכונית והחלו לדוור לעבר היעד, ואז גילו כי יש נקר בגלגל.

זיעה קרה כיסתה את פניו של המוהל. מה עושים? החלפת גלגל תדרוש דקות יקרות, ובינתיים תשקע השמש. גם הזמנת מונית תארך זמן.

בהחלטה של רגע תפס את תיקו בידו וקרא לעוזרו: "בוא אחריי!". הוא התייצב בשולי הכביש הסואן והחל לנופף אל הנהגים. רכב אחד האט ועצר. סילם ועוזרו פתחו בסערה את הדלתות ונכנסו פנימה בבהילות. "בבקשה, סע", קרא המוהל אל הנהג.

"מי אתם? מה רצונכם?", תמוה האיש.

"נסביר לך הכול בדרך. עכשיו סע!", התחנן המוהל. משום מה החליט הנהג להיענות לבקשה, לחץ על דוושת התאוצה והחל לנסוע.

"אני מוהל", החל סילם להסביר. "אנחנו בדרך לברית מילה בקריית נורדאו. ברכב שלנו אירע נקר. עוד מעט תשקע השמש ולא אוכל לעשות את הברית. נשלח מן השמים כדי לאפשר לתינוק מישאל להיכנס לברית ביום השמיני".

"אתה אברהם סילם!", קרא הנהג כלא מאמין.

עכשיו הגיע תורו של המוהל לתמוה: "כן... מאיפה אתה מכיר אותי?".

מתברר ששנתיים קודם לכן השתתף הנהג, אברהם יעקב, חשמלאי במקצועו, בברית מילה לנכד אחיו, שאותה ערך המוהל סילם. בסוף

המוהל סילם עצמו! הוא האיץ ונסע במהירות לעבר בית הכנסת. כשעצר בחריקת בלמים מול שעריו נותרו דקות אחדות לשקיעת החמה.

המוהל ועוזרו זינקו מתוך הרכב ושעטו לתוך בית הכנסת. "מהר! מהר!", קרא המוהל לעבר הקהל שציפה להם בקוצר רוח. "אנחנו

הטקס חילק המוהל למשתתפים קלטות משיריו, ובהן שירים שהוא שר בבריתות. גם הוא נטל קלטת, וכשנכנס לרכבו הפעיל אותה. קולו המתורנן של סילם מילא את חלל הרכב, ומאותו רגע היה מקשיב לה מעת לעת.

והנה הוא זוכה לארח במכוניתו את

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

האבות הכינו בעבורנו

שנות קיומו של העולם מתחלקות לשלוש תקופות, כפירוט הגמרא (סנהדרין צזא; עבודה זרה טא): "ששת אלפים שנה הווי עלמא, שני אלפים – תוהו, שני אלפים – תורה, שני אלפים – ימות המשיח". תקופת ה'תוהו' נסתיימה כאשר אברהם אבינו הגיע לשלב 'הנפש אשר עשו בחרן'. אז החלה תקופת ה'תורה' – אברהם החל להפיץ בעולם את האמונה בה' אחד. הדבר תואם גם את מאמר המדרש: "עד אברהם היה העולם מתנהג באפלה, משבא אברהם – התחיל להאיר".

ואולם תקופת ה'תורה' עצמה מתחלקת לשתי תקופות בולטות: קודם מתן תורה ואחרי מתן תורה. תקופת האבות היא מעין שלב ביניים – בין תקופת ה'תוהו' לבין תקופת ה'תורה' שלאחר מתן תורה – שהשכיר את העולם לקבלת התורה והמצוות.

התבטלות מוחלטת

אברהם, יצחק ויעקב נקראים 'אבות' ("אין קוראים אבות אלא לשלושה", ברכות טזב), מפני שבהם התגבשה המהות המיוחדת של העם היהודי (שהגיעה לשלמותה במעמד הר סיני). הם ה'אבות' שלנו, שכן כל יהודי ויהודי נושא בקרבו את מהותם של האבות. דרגתם הרוחנית של צדיקים אחרים, כמו השבטים וכדומה, אינה מצויה בהכרח בכל אדם, אך דרגתם של האבות חייבת להימצא בכל יהודי. על כן אמרו חז"ל "כל אדם מישאל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב", מפני שבכל יהודי קיימת דרגת האבות.

כל אחד ואחד משלושת האבות הצטיין באחד משלושת ה'קווים': חסד (אברהם), גבורה (יצחק), תפארת (יעקב). ועד שאומרים, כי האבות 'החליפו' בעבודתם הרוחנית את המידות העליונות, כמאמר: "אמרה מידת החסד לפני הקב"ה: מימי היות אברהם בארץ לא הוצרכתי אני לעשות מלאכתי, שהרי אברהם עומד ומשמש במקומי". זאת, מפני שהאבות הקדושים ביטלו לחלוטין את מציאותם האישית, עד שלא היו אלא כלי שרת בידי המידה האלוקית שביטאו.

התבטלות כזאת מוגדרת 'ביטול המרכבה'. כשם שמרכבה אינה בגדר מציאות עצמאית, אלא היא כלי שרת בידי האדם הנוהג בה; כך היו האבות בטלים לחלוטין לקב"ה, עד שכל ימיהם ובכל מעשיהם לא היו אלא כלי ביטוי של הקדושה. לכן נאמר: "האבות ה'הן המרכבה', ולכן הקב"ה נקרא 'אלוקי אברהם', 'אלוקי יצחק', 'אלוקי יעקב', מפני שהאבות לא היו מציאות עצמאית, אלא התבטלו לגמרי לקב"ה ונכללו באורו.

הביצוע שלנו

האבות היו הראשונים שהחלו להאיר את העולם באור אלוקי. הם זכו להוריד לעולם אורות אלוקיים נפלאים ביותר. בכך הכינו בעבורנו את הכוחות לקיום התורה והמצוות שלנו. תורת החסידות מביאה על כך משל מאב שמכין בעבור בנו את כל חומרי הבנייה ואף את תכנית הבנייה, והבן צריך רק ליטול את החומרים ולבנות את הבית בפועל. במשל זה באות לידי ביטוי שתי נקודות: א) החומרים ניתנים לבן על-ידי האב; ב) הבנייה בפועל נעשית על-ידי הבן.

אף שנמשל כן: האבות הורידו לעולם אורות עליונים ביותר והכשירו את העולם לקבלת אור הקדושה, אך העבודה המעשית של קידוש המציאות הגשמית לא נעשתה על-ידי האבות, אלא דווקא על-ידינו. למצוות של האבות לא היה הכוח להיקלט בתוך המציאות הגשמית, להתמזג איתה ולקדשה; הן נשארו שני דברים נפרדים. על כן אנו אומרים שהאבות רק הכינו את הקרקע, אבל הכוח לקדש את המציאות הגשמית ולהעלותה – ניתן לבני ישראל במעמד הר סיני, והוא יתגלה בפועל בגאולה האמיתית והשלמה.

חייבים לעשות את הברית ברגע זה, בטרם תשקע השמש". בתוך שתי דקות כבר היה הילד מהול. המוהל נשם לרווחה והיה יכול להירגע ולערוך את המשך הטקס בנחת, עם כל השירים שהוא נוהג לשיר ולזמר.

כשהסתיימו הטקס יצאו המוהל ועוזרו אל מחוץ לבית הכנסת וחשבו להזמין מונית שתיקח אותם בחזרה אל מכוניתם, שנשארה בצומת השרון. להפתעתם ראו את הנהג שהביא אותם למקום עומד וממתין להם.

סילם התרגש מאוד והרעיף ברכות על ראשו: "אני מברך אותך שתזכה להזמין אותי לברית של בנך!".

פניו של הנהג הרצינו. "קודם כול שאתחנן", מלמל בלחש. "אני כבר בן 39 ועדיין לא מצאתי את זוגתי!".

"אם כן אכפול את ברכתך", נענה המוהל בהתרגשות. "כשם שסייעת לקיים את מצוות ברית מילה בזמנה, כך תזכה למצוא את זיווגך הראוי עוד בשנה הזאת, ובהמשך לעשות ברית מילה לבן שייוולד לך!".

"אמן!", השיבו הנהג ועוזרו של המוהל.

חלפו כמה חודשים. אברהם הכיר את יהודית. הם התחתנו כדת משה וישראל, ועכשיו ציפו לילד.

יום אחד, כשביקר אברהם אצל אמו, פגש קרובת משפחה. "איזו השגחה פרטית", אמרה לו. "אביך עליו השלום נראה אליי הלילה בחלומי. הוא היה לבוש חגיגתי ואמר: 'התכוננו שייוולד לאברהם בן בקרוב'".

ואכן, כעבור שנה מאז נישואיהם זכו אברהם ורעייתו להיפקד בבן זכר. האב הנרגש מיהר לטלפן למוהל סילם. "זוכר את הנהג שהסיע אותך לחגיגת הברית בקריית נורדאו כשהשמש כמעט שקעה?", רענן את זיכרונו. "ובכן, מגיע לי מזל טוב; נולד לי בן בשעה טובה!".

צמרמורת חלפה בגופו של המוהל. "עד מהרה ירוץ דברו!", מלמל בהתפעמות. "מובן שאשמח להיות המוהל. נפלאות דרכי ה'!".

עיניים רבות דמעו בברית המילה שהתקיימה אף היא בנתניה. המוהל שעמד לצד אבי הבן, אברהם יעקב, קרא בקול נרגש מתמיד: "וייקרא שמו בישראל – זוהר בן אברהם".

מבטיהם של אברהם ואברהם נפגשו, וכמו השלימו סוף-סוף מעגל של קשר פלאי שנוצר ביניהם ובין בריתו של אברהם אבינו.

(תודה לבעלי המעשה, אברהם סילם ואברהם יעקב)

לך-לך לאמנות הציור. מולי בגלריה

הכתום שבתוך השחור

מולי הצעיר נכנס ללמוד בתלמוד תורה חסידי. "אחר-כך למדתי בישיבה וקיבלתי 'סמיכה' לרבנות. גם הוריי נסחפו לתוך עולם החסידות ונעשו חסידי חב"ד", הוא מחייך.

הגוון האישי

אחרי נישואיו יצא לשליחות בניו'ג'רוזי, ולימד נערי בר'מצווה. "בשעות שלא לימדתי התחלתי לצייר. לא למדתי ציור. זו מתנה שקיבלתי מבורא עולם. נמשכתי יותר ויותר לעולם הציור. החלטתי לשאול את הרב שלי מה לעשות. הוא שאל אותי אם אני יכול לקחת את המתנה שקיבלתי ולעשות באמצעותה שליחות. אמרתי שאני חושב שכן, וקיבלתי את ברכת הדרך".

באחד מציוריו, שזכו לתהודה ציבורית, נראים חסידים בעלי גוון אחיד, ואחד מהם גורב גרביים כתומים. "הציור הזה מעביר מסר חשוב ליהודים: לכולנו תורה אחת, אבל כל אחד ואחד צריך למצוא בה את הגוון המיוחד, את הנקודה שאיתה הוא 'חל' כל השנה".

ההורים אוהבים

הוא טס עם ציוריו ברחבי העולם, מספר את סיפורו, ומציג את עבודותיו. "יש לי תפקיד – להפיץ את הציורים והמסרים שהם מעבירים",

בגלריית האחים חסיד, ברחוב עמק רפאים בירושלים, מקבל הצייר-אמן יצחק מולי את אורחיו בתערוכת הציורים שלו. הוא בא לכאן מניו-יורק, לביקור של כמה ימים. את סגנון הציור שלו הוא מכנה בהומור 'פופתודוקס' – פופארט אורתודוקסי. הוא משלב גביעי קידוש, יהודים מתפללים, נרות שבת וסביבונים עם סגנון הציור העכשווי.

מולי (39) מצייר כבר יותר מעשר שנים. הוא מונע מתחושת שליחות. באמצעות ציוריו הוא מנסה להעביר מסרים ולעורר מחשבה. ציוריו זוכים לתהודה רבה ומוצגים בגלריות נחשבות בארה"ב.

הישוב מסלול מחדש

הצייר החסידי, יליד אוסטרליה, חלם בילדותו להיות גולש גלים. "אילולא ההשגחה הפרטית", הוא אומר, "הייתי מבלה את חיי בים, בלי תורה ומצוות, בלי בית חסידי, בלי ילדים ובלי משמעות לחיים". הוריו השתייכו לתנועת ה'היפים' וחיפשו את עצמם. הם תכננו מסע טיול בישראל, ובדרכם החליטו לעצור בשכונת קראון-הייטס בניו-יורק ולבקר אצל הרבי מליובאוויטש. להפתעתם, הרבי יעץ להם להישאר בניו-יורק.

ההורים נענו לעצת הרבי ונשארו בשכונה.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

רופא במקום מוהל

שאלה: מי שנימול בידי רופא, בלי טקס דתי, האם עליו לתקן את המילה, ואם כן – כיצד?

תשובה: קודם כול צריך לבדוק עלידי מוהל מנוסה אם המילה נעשתה כדן, ובכלל זה חשיפת כל עור העטרה עלידי 'פריעה'.

לצערנו נפוץ ביותר השימוש במכשירים ('מגן קלמפ', החוסם את מעבר הדם אל עור הערלה) שנאסרו עלידי הפוסקים, ובכלל זה הרבנות הראשית.

האיסור חמור עד כדי כך, שנפסק שבמילה באמצעות המגן הנ"ל אין לברך את ברכות

המילה. זאת נוסף על אזהרות רפואיות על הסכנה לתינוק מהשימוש במגן זה.

אם המילה בוצעה בידי גוי (שאינו כשר למול, גם אם הוא עצמו מהול, כגון מוסלמי) או אם בוצעה בעזרת המגן הנ"ל, יש פוסקים הסבורים שצריך להטיף דם ברית. מי שנימול לשם רפואה ושלא לשם מצוות מילה, לדעת רוב הפוסקים צריך הטפת דם ברית.

במילה שאינה הלכתית חסרה על-פי רוב פעולת 'מציצת הדם', שלדעת חז"ל חשובה ביותר לבריאות הנימול.

מקורות: ראה אנציקלופדיה הלכתית-רפואית ערך 'מילה', ובנספח לערך זה. תודה לרב ד"ר מרדכי הלפרין, ירושלים.

חייבים להפסיק את המגביות.

מתעוררים עכשיו ודאגים לביטוח הבריאות שלנו.

לדושתן פוליסת בריאות קולקטיבית של אני"ש (פוליסה רחבה במחיר הנמוך ביותר).

לוקחים אחריות ושומרים על החיים.

להצטרפות: 077-444-7777 גפן בס"ד

אוצר בבית

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מסיפורי המופת של 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמנות צדיקים ומידות טובות

טל' 03-960-6120

כנסת

כסלו

יריד בהיקף חסר תקדים

כנסי החסידות

12 מופעים סוחפים

התוועדות

בנייני האומה ירושלים

ט"ו-י"ט כסלו תשע"ח

קרטיסים למופע המרכזי: 072-2609978 | 19kislev.co.il